

Sygn. akt IV U 176/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Barbara Kokoryn
Protokolant:	st. sekr. sądowy Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2016 r. w O.

sprawy A. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o odszkodowanie z tytułu pogorszenia stanu zdrowia w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania A. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 10 lutego 2015 r. nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 176/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. (dalej jako ZUS) decyzją z dnia 10.02.2015r., w sprawie (...) (...) odmówił A. Z. prawa do zwiększenia jednorazowego odszkodowania z tytułu pogorszenia stanu zdrowia (uszczerbku na zdrowiu), będącego następstwem wypadku przy pracy, jakiemu uległ w dniu 10.11.2011r.

W odwołaniu od tejże decyzji, odwołujący wniósł o jej zmianę decyzji i przyznanie odszkodowania w wyższej wysokości. Zarzucił, że jego stan zdrowia psychicznego pogorszył się, ma zawroty głowy, wymioty, nadpobudliwość, osłabienie pamięci i koncentracji.

Oddział ZUS w O. wniósł o oddalenie odwołania, wskazując na argumenty zawarte w wymienionej wyżej decyzji ZUS oraz wskazując, że komisja przyznała odwołującemu 1% uszczerbku na zdrowiu, a dalsze odszkodowanie ulegnie zwiększeniu, , gdy długotrwały uszczerbek ulegnie zwiększeniu o co najmniej 10 punktów procentowych.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

A. Z. ma około 41 lat, nie ma wyuczonego zawodu. Dawniej wykonywał pracę operatora wózka widłowego. Orzeczeniem z dnia 12.01.2016r. został uznany za niepełnosprawnego w stopniu umiarkowanym z symbolu 02-P.

W dniu 10.11.2011r. wystąpił u niego napad drgawkowy, na skutek czego doznał urazu twarzoczaszki. Ostatecznie zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy. Odwołujący na skutek wypadku przy pracy z przyczyny mieszanej uzyskał odszkodowanie w wysokości 1% uszczerbku na zdrowiu. (bezsporne, k.87)

Uraz ten spowodował nie spowodował dalszego trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wg pozycji z załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r. (Dz. U. z 2002r., poz.1974)

(dowód: opinie biegłych k.15, 43-44, 70, 74-74v, 114-116,149 dokumentacja medyczna 54-66,73-76, 87-89,101-111, 165-165v orzeczenie –k.10, decyzje i orzeczenia w aktach ZUS O/O.)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 1242) - jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu, będący następstwem wypadku przy pracy, który był podstawą przyznania jednorazowego odszkodowania, ulegnie zwiększeniu co najmniej o 10 punktów procentowych, jednorazowe odszkodowanie zwiększa się o 20 % przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent uszczerbku na zdrowiu przewyższający procent, według którego ustalone było to odszkodowanie.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 29.11.2013r. orzekł o przyznaniu A. Z. 1 procenta uszczerbku na zdrowiu. Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 05.02.2015r., przyznał 1 % stałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy.

W świetle powyższego, kwestią sporną w niniejszym procesie było ustalenie wysokości procentowego uszczerbku na zdrowiu związanego z zaistniałym wypadkiem przy pracy powstałego na skutek pogorszenia się stanu zdrowia. Sporna okoliczność wymagała posiadania wiadomości specjalnych, zatem Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ortopedy celem ustalenia, ile wynosi wysokość uszczerbku na zdrowiu odwołującego.

Biegli lekarze, w trakcie badań klinicznych i na podstawie dołączonej dokumentacji lekarskiej, stwierdzili że uraz z dnia 10.11.2011r. nie spowodował dalszego trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd poparł opinie biegłych (k.15, 43-44, 70, 74-74v, 114-116, 149). Biegli bardzo wszechstronnie ocenili stan zdrowia odwołującego.

Na podstawie przeprowadzonego badania klinicznego odwołującego oraz analizy dostępnej dokumentacji medycznej jasno uzasadnili, że obecny stan zdrowia odwołującego nie daje podstaw do zwiększenia orzeczonego uszczerbku na zdrowiu o opisane w przepisach 10%.

Biegła B. Z. podała, że odwołujący ma ujemne objawy oponowe, nerwy czaszkowe bez cech uszkodzeń, kończyny górne i dolne symetryczne, siła mięśniowa prawidłowa, odruchy z kończyn zachowane, symetryczne, próba Romberga ujemna. Ruchomość kręgosłupa miernie ograniczona w odcinku szyjnym i lędźwiowym, objawy korzeniowe nieobecne. Biegła uznała, że przebywa utrata przytomności nie spowodowała obrażeń ośrodkowego układu nerwowego. Nie rozpoznano padaczki, mimo, że uznano, że miał 2 razy utratę przytomności, jednak związaną ze zmęczeniem. Badanie EEG w 2013r. było nieprawidłowe, ale zapis ten był także nieprawidłowy w 2011r., Biegła przypuszczała, że zapis mógł być zmieniony polekowo. (k.15) Biegła B. Z. nie posiadała dokumentacji, którą odwołujący dołączył później, zatem Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnych biegłych.

W kolejnej opinii biegły A. L. stwierdził u odwołującego świadomość jasną, kontakt słowny logiczny, zachowaną orientację auto i allopsychiczną, nieco obniżony nastrój, napęd wyrównany, afekt modulowany, tok wypowiedzi bez cech rozkojarzenia, ogólna sprawność wypowiedzi w normie, bez postaw rezygnacyjnych i suicydalnych, zaburzeń zachowania ani objawów wytwórczych. Biegły rozpoznała reakcję depresyjno-lękową mieszaną, miernie nasiloną,

która nie stanowi długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, związaną z postępowaniem orzecznictwem i trudnościami finansowymi (k.43-44).

Odwołujący złożył zastrzeżenia do opinii biegłego oraz dołączył kopie dokumentacji lekarskiej. W celu ich wyjaśnienia, Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej (k.77-77v). Ponownie na podstawie analizy dokumentacji biegły w całości podtrzymał swoją opinię. Wskazał, że mimo podawania zwiewnych myśli suicydalnych, biegły jasno podkreślił, że odwołujący cierpi na reakcję depresyjno-lękową mieszaną z uwagą na nagłą niekorzystną zmianę sytuacji zawodowej i rodzinnej).

Biegła R. C.-W. w bardzo obszernej opinii stwierdziła(k.114-116), że zaburzenia depresyjno-lękowe mieszane nie są chorobą psychiczną, nie znalazł potwierdzenia, że odwołujący ma myśli suicydalne, ani, żeby odwołujący był kierowany do szpitala psychiatrycznego. Zaburzenia osobowości nie są mocno nasilone, jak argumentowała biegła, przejawiają się głównie drażliwością i nerwowością, ale uszkodzenie OUN nie zostało u opiniowanego potwierdzone obrazem TK głowy. Biegła zatem zgodziła się z oceną uszczerbku dokonaną przez Komisję lekarską ZUS. W opinii uzupełniającej na skutek zarzutów odwołującego, podała, że z dokumentacji wynika, że sytuacja życiowa spowodowała, że podjął leczenie psychiatryczne, co nie miało związku z wypadkiem przy pracy będącym podstawą orzekania w niniejszej sprawie. Biegła na podstawie dokumentacji ustaliła, że odwołujący 3 miesiące po wypadku czuł się na tyle dobrze, że chciał wrócić do pracy, ale nie dopuścił go do niej lekarz przemysłowy z uwagi na podejrzenie padaczki. Biegła argumentowała, że odwołujący sam się przemieszcza, korzysta z komunikacji publicznej, również z przesiadkami, nie skarży się na drażniące hałasy, a biegła nie zaobserwowała nadwrażliwości na światło. Zgłaszane przez odwołującego dolegliwości nie są chorobą psychiczną, ale są zaburzeniami psychicznymi, które nie są spowodowane wypadkiem przy pracy, ale sytuacją w jakiej się znajduje, gdyż brak jest danych czasowych czy wyników badań neuroobrazowych, które pozwoliłyby w sposób bezpośredni powiązać jego dolegliwości z doznany urazem(149-150)

Biegli logicznie wytłumaczyli, że brak dolegliwości które były następstwem wypadku przy pracy, a z dokumentacji nie wynika, aby leczenie było wynikiem zmian pourazowych.

Należy dodatkowo zauważyć, iż orzekanie o procentowym uszczerbku na zdrowiu jest kwestią dosyć oceną, gdyż biegli orzekają w ramach ustalonych widełek dla konkretnego urazu i przy wyborze wysokości procentowego uszczerbku w ramach tego przedziału musi brać pod „uwagę stopień nasilenia urazu”(przesłanka wybitnie oceną), a w tej sytuacji jedynie wykazanie przez odwołującego, iż biegły w sposób rażąco nieprawidłowy ocenił stan zdrowia osoby ubezpieczonej (np.: wbrew elementarnym zasadom wiedzy medycznej niesłusznie przypisał uraz do konkretnego wypadku, postawił złą diagnozę), mógłby uzasadniać podważenie opinii w tym zakresie.

Podkreślić bowiem należy, iż Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego, opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Odwołujący ponownie nie zgodził się z kolejną opinią, jednak opinie główne i uzupełniające są precyzyjne oraz wyczerpująco analizują przedstawione zagadnienie. Każda z tych opinii jest skonstruowana logicznie i spójnie. Są one pełne (udzielają bowiem wyczerpujących odpowiedzi na postawione pytania i zastrzeżenia odwołującego i organu rentowego) oraz jasne (zawierają logiczne uzasadnienie wniosków końcowych), a przez to merytorycznie zasadne.

W judykaturze zaś podkreśla się, iż zasadnym jest żądanie ewentualnie dodatkowej opinii lekarzy przez sąd tylko wówczas, gdy złożona w sprawie opinia wzbudza jego wątpliwości, a nie dlatego że nie zadowala jednej ze stron (np.: ubezpieczonego) oraz, że w postępowaniu o prawo do świadczeń uzależnionych od ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego sąd nie ma obowiązku uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych tak długo, aż strona udowodni tezę korzystną dla siebie (wyroki: z dnia 19 marca 1997 r., II UKN 45/97 - OSNAPiUS 1998, Nr 1, poz. 24; z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97 - OSNAPiUS 1998, Nr 20, poz. 612). W niniejszej sprawie brak było

podstaw do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłego gdyż sporządzone dotychczas w sprawie opinie główne i uzupełniające są przejrzyste, logiczne i wyczerpujące i w konsekwencji nie wzbudzają wątpliwości Sądu.

Biorąc pod uwagę przedłożoną dokumentację, biegli uznali prawidłowo, że nie powstał dalszy orzeczony uszczerbek na zdrowiu odwołującego. Skoro zatem uszczerbek na zdrowiu nie zwiększył się w stosunku do uszczerbku, który był podstawą przyznania odszkodowania, to ZUS prawidłowo odmówił przyznania odszkodowania. Mając na uwadze powyższe, w oparciu o powołane przepisy i art. 477¹⁴ § 1 k.p.c, Sąd oddalił odwołanie.

SSR Barbara Kokoryn